

שבע מעיינות

היה היתה פעם משפחה אבא, אמא, בת נערה ובן קטן. הם חיו בשלווה ובאושר. הילדים הלכו לבית ספר ושם לימדה אותם מורה, אלמנה שהיתה לה בת אחת, מכוערת ביותר.

המורה היתה רעת לב ולא אהבה את המשפחה. יום אחד ביקשה מהילדים להביא לה קצת אפונים. הילדים אמרו זאת לאמא והיא הלכה לארגז בו שמרה דברים שונים. היא התכופפה כדי להוציא אפונים ומכסה של הארגז נפל פתאום על ראשה, והרג אותה במקום.

אבא של הילדים עבד בזמן הזה ביער. הילדים מבוהלים רצו למורה וסיפרו לה שאמם נהרגה. המורה לא רצתה שיאשימו אותה, לכן לקחה עוף מבושל, באה לבית המשפחה, הושיבה את האם המתה על כסא ותקעה לה חתיכת עוף לפיה. כך אפשר היה לחשוב שהאישה נחנקה תוך כדי אכילה.

כשבעל המשפחה חזר הביתה מצא את אישתו מתה, וערך הלוויה מפוארת.

אחרי זמן מה אמרה המורה לילדים: "שאלו את אבא מתי יתחתן שוב." הילדים שאלו והוא ענה: "כשיבוא שלג ולא יהיה כבר בוץ."

הלכה המורה, הוציא מהמרתף שלג שנשמר שם עוד מהחורף ושמה על הגג הבית של הילדים. ראה האיש את השלג על הגג, אבל הביט בבוץ שעל האדמה ולא אמר דבר.

כעבור זמן מה שאלו שוב הילדים: "מתי תתחתן שוב?" והוא ענה:

"כשהבית יתמלא בכינים."

כששמעה זאת המורה לקחה בהסתר את כותונת של האב, מילאה אותה בכינים, ושמה בלילה ליד מיטתו. כשהאב התעורר וראה את הכינים אמר לילדים: "הגיע זמן להתחתן. לכו למורה שלכם ושאלו האם תרצה להתחתן איתי?" הם התחתנו והאלמנה עברה עם בתה לגור בביתם.

הבעל הלך שוב לעבוד ביער. האם החורגת אמרה לשלושת הילדים: "קחו אוכל והביאו אותו לאבא." ולבתה שלה אמרה: "לכי גם את, אבל כשתגיעי לגשר חזרי מיד."

הילדים הלכו ואחרי הגשר נותרו רק הבת הנערה עם הבן הקטן. הם לא ידעו בדיוק איך למצוא את אבא, אבל אז פגשו איש זקן עם זקן לבן ארוך. הוא אמר להם: "מה מעשיכם כאן. הרי מסתובב כאן אריה והוא יאכל אתכם." אמרו הילדים: האם החורגת אמרה להביא אוכל לאבא שלנו." והוא אמר: "הנה פקעת כתנה. אני זורק אותה והיא תוביל אתכם לאבא וגם תראה לכם איך לחזור." זה היה ג'יוספפה הקדוש.

אבא השתומם מאוד כשראה את הילדים, והם סיפרו לו על הזקן שעזר להם למצוא אותו. אחר כך חזרו בשלום הביתה, כשחוט הכותנה מראה להם את הדרך.

כעבור ימים שלחה אותם האם החורגת שוב לאבא העובד ביער. ושוב אמרה לבתה לחזור מהגשר. וכשהבת עזבה הופיע שוב ג'יוספפה הקדוש. הוא אמר: "קחו את שק הקמח הזה. הוא מחורר והקמח יראה לכם את הדרך חזרה."

אך כשילדים הלכו, בא זאב ולקק את הקמח מהאדמה והם לא יכלו למצוא את דרכם הביתה.

הם הלכו והלכו עד שהגיעו לבית של שבעת המעיינות. הילד הקטן היה כבר צמא מאוד, אבל האחות שאלה את המעיין הראשון: "מעייין, מעייין מה יקרה אם האח שלי ישתה ממימך?" "חמור, חמור" ענה המעיין. האחות משכה את הילד חזרה והלכה למעיין שני. היא שאלה שוב: "מעייין, מעייין מה יקרה אם האח שלי

ישתה ממימך?" "אריה, אריה" ענה המעיין. "אחי, אחי, אל תשתה מהמעין הזה כי תהיה לאריה ותטרוף אותי" אמרה הנערה.

היא הלכה למעיין השלישי ושאלה שוב. "זאב, זאב" ענה המעיין.

המעין הרביעי אמר שהילד יהפוך לנשר, המעיין חמישי אמר שהילד יהיה לנחש, והשישי לנמר.

כך הגיעו למעיין השביעי. "מעין, מעין, מה יקרה אם האח שלי ישתה ממימך?" שאלה הנערה "טלה, טלה" אמר המעיין, אבל בינתיים הילד, שהיה באמת צמא מאוד, שתה מהמים והיא ראתה שהוא הופך לטלה.

היא בכתה מאוד, אבל בלית ברירה הלכה עם האח-הטלה הלאה. כך המשיכו, עד שהגיעו לארמון המלך.

רק ראה המלך את הנערה, התאהב בה, התחתן איתה ואת הטלה הם שמרו אצלם בארמון.

כשנודע הדבר לאם החורגת, היא כעסה מאוד, אך באה לחתונה והביאה איתה את בתה המכוערת, כדי שתשמש את המלכה כנערת חצר. המלכה בקרוב הרתה וילדה תאומים. אחרי הלידה הייתה חלשה מאוד ושכבה במיטה. המלך לא היה בבית כי יצא למלחמה. האחות החורגת ניצלה רגע שהייתה לבדה עם המלכה החלשה, חטפה אותה ואת התאומים, וזרקה אותם מהחלון.

תחת חלון הארמון היה ים עמוק. המלכה והתאומים נפלו למים ושם בלע אותם כריש ענק. בלע אותם בשלמות.

האחות החורגת, מרוצה ממעשיה, נשכבה בינתיים במיטת המלכה. אחרי זמן רב נגמרה המלחמה והמלך חזר הביתה. הוא הופתע מאוד לראות את המלכה המכוערת ושאל: "איך קרה שכל כך השתנית?" "שכבתי בשמש והיא שינתה את מראי" ענתה. "וגם קולך השתנה מאוד" הקיש המלך. "השתנה הזמן, השתנה קולי" ענתה. ומיד התחילה לבכות.

"מה קורה לך, איך לפייס אותך?" שאל המלך.

"אני רוצה לאכול את לבו של הטלה" אמרה.

"איך זה, הרי זה האח שלך!" קרא המלך, שידע את כל הסיפור של שבעת המעינות. אך היא התחילה כל כך לילל שהורה לקרוא לשוחט ולהרוג את הטלה כדי לפייס את מי שחשב למלכה.

השמועה עברה בארמון ולטלה-האח נודע הדבר. הוא שמע את צליל השחזת הסכינים, רץ לחלון שמעל הים וקרא: "אחותי, אחותי, משחזים סכינים כדי לערוף אותי." והיא ענתה "אחי, אחי, אני בבטן הכריש ומחזיקה את שני ילדי בידי."

המלך שמע את הזעקות, ניגש לחלון ושאל: "הי, כריש. מה בבטן שלך?" "אני מחזיק כאן את המלכה, עם שני הבנים שלה" ענה הכריש. "ומה תרצה כדי להחזירם אלי?" שאל שוב המלך. "תן לי אלף ליטרים של חלב" ענה הכריש. "טוב, אבל תבטיח שהם בריאים ושלמים" דרש המלך. "בריאים ושלמים" הבטיח הכריש.

אמר המלך להכין אלף ליטר חלב ונתן לכריש, שירק מבטנו את המלכה ואת התאומים.

בינתיים האחות החורגת, שלא ידעה ולא שמעה כלום, כתבה לאמה שהתפטרה כבר מהמלכה, האח והתאומים. האישה הנבזית רצה מהר אל הארמון. אך המלך, שנודע לו כל המעשה צווה להרוג את המלכה המתחזה, לחתוך אותה לחתיכות, לשים בסל ולכסות בממתקים. כשהאם החורגת הגיעה לארמון נתנו לה את הסל. היא חשבה שהדבר שייך לחגיגות החתונה, רצה בין האנשים באמרה: "אכלו, אכלו ממתקים לכבוד הבת שלי." ורק כשהסל התרוקן, מצאה בו את גופתה המבותרת של הבת.

המלך שמח מאוד על הצלת המלכה ובניו, הורה לקרוא לאבא של המלכה, שעזב את האם החורגת ובא לחיות עם בתו, בעלה המלך, עם הנכדים ועם הבן-הטלה. הם היו שם ואנחנו כאן.